Η στηλη της «Πανελληνιου ενωσεως θεολογων»

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ Θ΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ (7–9–2007)

(8ον)

Ἐπιμέλεια ***κ. Ἠλία Δ. Μπάκου***

Πορίσματα: Τό Θ΄ Πανελλήνιο Θεολογικό Συνέδριο συνῆλθε στήν Ἀθήνα ἀπό 7 ἕως 9 Σεπτεμβριου 2007 ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου (ἐκπροσωπουμένου, λόγῳ ἀσθενείας ὑπό τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου καί Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου).

Ὕστερα ἀπό εἴκοσι ἐμπεριστατωμένες εἰσηγήσεις ἐπί τοῦ κεντρικοῦ θέματος: «Ἡ παγκοσμοποίηση καί ἡ οἰκουμενικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας» καί τόν διάλογο μεταξύ τῶν συνέδρων καί τῶν εἰσηγητῶν, διατυπώθηκαν τά ἀκόλουθα πορίσματα:

1. Ἡ παγκοσμοποίηση –ἡ ὁποία νοεῖται ὡς μία διαδικασία διασυνδέσεως μεταξύ τῶν κοινωνιῶν, ὥστε γεγονότα οἰκονομικά, πολιτικά ἤ πολιτιστικά πού συμβαίνουν σέ ἕνα μέρος τοῦ κόσμου, νά ἐπηρεάζουν ἀνθρώπους καί κοινωνίες πού βρίσκονται σέ ἄλλα γεωγραφικά πλάτη– ἔχει περισσότερες ἀρνητικές παρά θετικές πλευρές.

2. Μέ τήν παγκοσμοποίηση ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ἰσοπέδωσης ἀξιῶν καί πολιτισμῶν καί τῆς ἄμβλυνσης τῶν ἐθνικῶν καί θρησκευτικῶν παραδόσεων κάθε Ἔθνους. Καί τοῦτο, διότι τροφοδοτεῖται ὁ κόσμος μέ μιά κουλτούρα ξενόφερτη καί ὁμογενοποιημένη, ἡ ὁποία διαβρώνει τήν κοινωνική ζωή, διαλύει θεμελιώδη στοιχεῖα τῆς διαφορετικότητας τῶν λαῶν καί ρευστοποιεῖ τά γεωγραφικά ὅρια μεταξύ τῶν κρατῶν ἐν ὀνόματι τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης.

3. Γιά τούς Ὀρθοδόξους ἡ Παγκοσμοποίηση ἀποτελεῖ κίνδυνο ἀποδόμησης τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καί ἀλλαγῆς τῆς παραδοσιακῆς νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς τους.

Ἀποτελεῖ ὅμως καί πρόκληση αὐτοσυνειδησίας γιά τήν ἀποτελεσματική ἀντιμετώπισή της. Στό πλαίσιο αὐτό ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, μέ τή Θεολογία καί τήν Ποιμαντική της, προβάλλει τήν ἀληθινή παγκοσμοποίηση μέ τήν ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου καί τήν ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση τῶν πάντων.

Κατά συνέπεια, ἀφ' ἑνός προωθεῖται ἡ ψευδής παγκοσμοποίηση τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ὡς μία σύγχρονη μορφή ἀποικιοκρατίας μέσῳ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιβολῆς καί ἀφ' ἑτέρου προβάλλεται ἡ ἀληθινή παγκοσμοποίηση ὡς πρόταση οἰκουμενικότητας καί καθολικότητας, ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανική πίστη καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

4. Στά πλαίσια τῆς παγκοσμοποίησης τῆς σύγχρονης πολυπολιτισμικότητας καί τῆς ἀνάπτυξης τῶν διαχριστιανικῶν καί διαθρησκειακῶν σχέσεων, ἡ Ὀρθόδοξη Θεολογία ὀφείλει νά τηρήσει συνετή καί σταθερή στάση, ἀπορρίπτοντας κάθε εἴδους αἵρεση τῆς Ἀνατολῆς καί Δύσεως καί προσφέροντας τήν ἀκαινοτόμητη θεολογία τῶν Πατέρων καί τήν καθαρότητα και πιστότητα τοῦ δόγματος, μέσῳ τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι θά κατορθώσουν νά προσοικειωθοῦν τή θεία ἀγάπη, δηλαδή τόν ἴδιο τό Θεό.

5. Ἡ παγκοσμοποίηση, μέ τήν ἄμβλυνση τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων, διευκολύνει τήν ἐπικράτηση νεοφανῶν αἱρέσεων, συγκρητιστικῶν καί ἀποκρυφιστικῶν ρευμάτων καί κάθε εἴδους παραθρησκευτικῆς ὁμάδας τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ἔναντι αὐτῶν ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς «στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας», ἀπορρίπτοντας κάθε μορφή ἐκκοσμικεύσεως, πρέπει νά ἀντιδράσει, νά κατηχήσει τόν πιστό λαό τοῦ Θεοῦ και νά θέσει τό θέμα τοῦτο στό κέντρο τῆς σημερινῆς ποιμαντικῆς καί Θεολογικῆς της μέριμνας.

Εἶναι ἐπιβεβλημένη καί ἐπιτακτική ἀνάγκη νά ἀξιοποιήσει ἡ Ἐκκλησία τούς ἀδιορίστους θεολόγους γιά τήν ἐπιτέλεση τοῦ πνευματικοῦ της ἔργου στίς Ἐνορίες καί τίς Ἱερές Μητροπόλεις.

6. Καλύτερη ἔκφραση τῆς ἀληθινῆς παγκοσμοποίησης ἤ καλύτερα τῆς Οἰκουμενικότητας καί παγκοσμιότητας τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ἡ ἱεραποστολή. Σήμερα τό ἱεραποστολικό ἔργο ἐπιτελοῦν μέ ἐπιτυχία σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο τό Οἰκ. Πατριαρχεῖο, τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καί οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Σημαντική εἶναι ἡ οἰκονομική καί ἠθική ἐνίσχυση, πού παρέχει καί ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία, καθώς καί τό Ἁγιώνυμον Ὄρος. Ὡστόσο, οἱ συντελούμενες κοσμογονικές ἐξελίξεις στίς χῶρες τῆς Ἀσίας καί ἰδιαίτερα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἀλλά καί στίς πρώην Σοβιετικές χῶρες τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ ἐπιβάλλουν μεγαλύτερη προσπάθεια καί ὀργάνωση τῆς ἱεραποστολικῆς δράσης.

Οἱ μετανάστες, ἀνερχόμενοι πλέον στό 10% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς τους καταστάσεως καί τοῦ βαθμοῦ κοινωνικῆς καί πολιτιστικῆς τους ἔνταξης, ἀποτελοῦν συστατικό στοιχεῖο τῆς ἑλληνικῆς κοινότητας, ἡ ὁποία σταδιακά μεταβάλλεται, ὅπως καί οἱ κοινωνίες στίς ἄλλες χῶρες τῆς Ε.Ε., σέ ἕνα μωσαϊκό γλωσσῶν, ἐθνοτήτων, πολιτισμῶν καί θρησκειῶν. Ἡ παλαιά πολιτισμική, κοινωνική, καί θρησκευτική ὁμοιογένεια ὑποχωρεῖ γιά χάρη μιᾶς πολιτισμικῆς καί θρησκευτικῆς «ἐκποίησης». Ἡ διαδικασία αὐτή γίνεται ἰδιαίτερα αἰσθητή στό τοπικό ἐπίπεδο καί μάλιστα στό ἐπίπεδο τῆς γειτονιᾶς, τῆς ἐνορίας καί τοῦ σχολείου. Γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἀπαιτεῖται στενή συνεργασία Ἐκκλησίας καί Πολιτείας.

7. Ἀναφορικά μέ τόν Οἰκουμενικό λόγο τῆς Ὀρθοδοξίας στήν ἐκπαίδευση διαπιστώνεται ὅτι τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στίς χῶρες τῆς Εὐρώπης ἀντιμετωπίζεται πολύ διαφορετικά ἀπό χώρα σέ χώρα. Ἔτσι, ἄλλες χῶρες τό ἔχουν ὡς μάθημα προαιρετικό, ἄλλες συνδιαμορφώνουν τήν ὕλη του καί τή διδασκαλία, μέ τή συνδρομή τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σέ ἄλλες ἀπουσιάζει τελείως ἀπό τά σχολικά προγράμματα. Στήν Ἑλλάδα τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν δέχεται τά τελευταῖα χρόνια σφοδρή πολεμική, ἐνῶ ἀμφισβητεῖται ἡ ἀξία του. Ὡστόσο, εἶναι ἀνάγκη νά τονιστεῖ ὅτι ἡ διδασκαλία του καί στίς δύο βαθμίδες τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀποτελεῖ ἀπαίτηση καί δικαίωμα τῶν πιστῶν, ἀλλά καί συνταγματική ἐπιταγή. Καί τοῦτο, γιατί ὡς μάθημα Ἐθνικῆς Παιδείας συγκροτεῖ καί διαμορφώνει τήν προσωπικότητα τοῦ μαθητῆ, τήν στηρίζει καί τήν μεταμορφώνει. Ἐπιβάλλεται ὅμως νά ἀναμορφωθοῦν τόσο τά ἐκπαιδευτικά προγράμματα ὅσο καί τά σχολικά βιβλία. Καί σ' αὐτό τό ἔργο ὅλοι μποροῦν νά συμβάλουν ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, τίς Θεολογικές Σχολές, τίς Ἑνώσεις τῶν θεολόγων καί τό Ὑπ. Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων.

8. Τέλος, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἀνάγκη νά μελετήσει, μέ τούς εἰδικούς φορεῖς της, τά σύγχρονα μεγάλα προβλήματα βιοηθικῆς, βιοϊατρικῆς καί κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί νά προβεῖ σέ ἕνα ποιμαντικό σχεδιασμό ὀρθόδοξης αὐτοσυνειδησίας καί ὀρθοπραξίας, ὥστε νά πείσει τούς λαούς ὅτι ὁ Οἰκουμενικός λόγος εἶναι πάντα ἀναγκαῖος καί ἐπίκαιρος σέ κάθε ἐποχή.

Ἀθήνα 9 Σεπτεμβρίου 2007.
Γιά τήν ὀργανωτική Ἐπιτροπή τοῦ Συνεδρίου καί τούς Συνέδρους

Ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ
Μάρκος Ὀρφανός,
Ὁμότ. Καθηγητής Πανεπιστημίου.

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΖΩΗ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

● **ΟΙ ΑΧΡΗΣΤΕΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ.** Πολλὲς ἀπὸ τὶς καθημερινὲς συναναστροφὲς τῶν ἀνθρώπων θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ἄχρηστες καὶ περιττὲς καὶ ἐπιβλαβεῖς γιὰ τὸν πιστὸν ἄνθρωπον. **Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης** γράφει στὸ βιβλίον του «***Ἀόρατος Πόλεμος***» γι' αὐτὲς καὶ μᾶς συμβουλεύει νὰ τὶς ἀποφεύγουμε, γιατὶ δὲν μᾶς ὠφελοῦν: *«Σὲ ὠφελεῖ πολὺ καὶ τὸ νὰ στέκεσαι μακρὰν ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν ἀνθρώπων. Διότι ἀντὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, θὰ ἔχεις συντρόφους τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους καὶ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν»*.' Ἐμεῖς τί προτιμοῦμε;

● **ΤΙ ΠΡΟΞΕΝΟΥΝ ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ.** Στὴν ***Β΄ Ἑκατοντάδα*** τοῦ βιβλίου «***Περὶ ἀγάπης***» **ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς** γράφει ὅτι οἱ πειρασμοί, ποὺ εἶναι ἀναπόφευκτοι σὲ αὐτὴν τὴν ζωήν, προκαλοῦν στὸν καθένα διαφορετικὰ ἀποτελέσματα: *«Ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ἄλλοι προξενοῦν στοὺς ἀνθρώπους ἡδονές, ἄλλοι λύπες καὶ ἄλλοι πόνους σωματικούς. Διότι ἀνάλογα μὲ τὰ αἴτια τῶν παθῶν, ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὴν ψυχή, χορηγεῖ καὶ τὸ φάρμακον ὁ γιατρὸς τῶν ψυχῶν, σύμφωνα μὲ τὶς δίκαιες ἀποφάσεις του»*. Γι' αὐτὸ ἂς ἐξετάζουμε τὰ αἴτια τῶν παθῶν μας.

● **ΑΓΑΠΑ ΚΑΙ ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ.** Στὸ ψυχωφελέστατον «***Γεροντικὸν***» ἐδιάβασα ἕνα ἀπόφθεγμα τοῦ **Μεγάλου Ἀντωνίου**, ποὺ ἔλεγε στὰ πνευματικά του τέκνα: *«Ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ. Γιατί, ὅπως λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ "ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον". Καλύτερα λοιπὸν νὰ ἀγαποῦμε τὸν Θεόν, παρὰ νὰ τὸν φοβόμαστε»*. Ἀρκεῖ βεβαίως ἡ ἀγάπη μας νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ὁλόκαρδη.

● **ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΛΟΓΟΝ Η ΓΛΩΣΣΑ.** Τὴν ὄμορφη αὐτὴ παρομοίωση τῆς ἀνθρώπινης γλώσσας μὲ βασιλικὸν ἄλογον, τὴν βρῆκα σὲ μιὰ ***Ὁμιλία*** τοῦ **Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου** γιὰ τὸ Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον καὶ τὴν μεταφέρω ἐδῶ μεταφρασμένη: *«"Ἀπὸ τὴν γλῶσσα ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος" (Παροιμ. ΙΗ΄ 21). Καὶ "ἀπὸ τὰ λόγια σου θὰ δικαιωθῆς καὶ ἀπὸ τὰ λόγια σου θὰ καταδικασθῆς" (Ματθ. ΙΒ΄ 21). Περισσότερον λοιπὸν ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ ματιοῦ σου φύλαγε τὴν γλῶσσα σου. Ἄλογο βασιλικὸν εἶναι ἡ γλῶσσα. Ἂν λοιπὸν τῆς βάλης χαλινάρι καὶ τὴν διδάξῃς νὰ βαδίζῃ μὲ χάρη καὶ ρυθμό, θὰ ἀναπαυθῇ καὶ θὰ καθίσῃ ἐπάνω της ὁ βασιλιάς. Ἂν ὅμως τὴν ἀφήσῃς χωρὶς χαλινάρι νὰ γυρίζῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ νὰ ἀτακτῇ, τότε γίνεται ὄχημα τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων»*. Δὲν χρειάζεται νὰ ποῦμε ὅτι τὶς περισσότερες ἁμαρτίες τὶς κάνουμε οἱ πλεῖστοι μὲ τὴν γλῶσσα μας, ὅπως ἔλεγε καὶ κάποιος μεγάλος Ἀσκητής.

● **ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ.** Ἀντιγράφω ἀπὸ τὸν ***Λόγον εἰς Βάπτισμα*** τοῦ **Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου**: *«Τρεῖς γεννήσεις ἔχω νὰ σᾶς ἀναφέρω: Τὴν σωματικήν, τὴν διὰ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὴν διὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπὸ αὐτὲς ἡ μία εἶναι νυκτερινὴ καὶ δουλικὴ καὶ ἐμπαθής, ἡ ἄλλη τῆς ἡμέρας καὶ ἐλεύθερη καὶ διαλύει τὰ πάθη, διότι περιτέμνει ὅλην τὴν καλύπτραν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ μᾶς ἐπαναφέρει στὴν ἀνώτερη ζωή. Ἡ τρίτη πάλι εἶναι πολὺ φοβερὴ καὶ ἀκαριαία, διότι σὲ ριπὴ ὀφθαλμοῦ συγκεντρώνει ὅλα τὰ πλάσματα, γιὰ νὰ τὰ παρουσιάσῃ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου, ὥστε νὰ ἀποδοθῇ λογαριασμὸς γιὰ τὴν ἐδῶ ζωὴ καὶ πολιτεία, ἂν ἦταν ὀπαδὸς μόνον τῆς σάρκας ἢ ὑψώθηκε μαζὶ μὲ τὸ πνεῦμα καὶ δέχτηκε μὲ σεβασμὸ τὴν δωρεὰ τῆς ἀναπλάσεως»*. Ἂς τὶς σκεφτοῦμε καλὰ καὶ ὅσον μποροῦμε αὐτὲς τὶς τρεῖς γεννήσεις.

Π. Μ. Σωτήρχος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛ. Δ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ψυχωφελῆ

Τά Ψυχωφελῆ βιβλία βοηθοῦν πολύ, διότι διαφωτίζουν στὰ θέματα τῆς πίστεώς μας, ὥστε νὰ μὴ μένουν σκοτεινὰ σημεῖα καὶ ἀμφιβολίες. Βοηθοῦν νὰ βρῆς τὸν σωστὸ δρόμο.

1) Γιατί Ζῆς;
2) Γιατί Ἀναβάλλεις;
3) Γιατί δέν Ἐκκλησιάζεσαι;
4) Μή βρίζης τά Θεῖα
5) Τά ὄνειρα (Πῶς ἐξηγοῦνται)
6) Τό προσευχητάρι τοῦ Παιδιοῦ
7) Ἕνας σύγχρονος Ἅγιος
8) Πῶς εἶναι ἡ Κόλασις
9) Πῶς εἶναι ὁ Παράδεισος
10) Ἡ ἐπί τοῦ Ὄρους Ὁμιλία
11) Τό Θαῦμα τῶν Ἑλλήνων τοῦ Σαράντα ('40)
12) Σύγχρονα Θαύματα στὴ Ρωσία
13) Βενέδικτος Πετράκης, ὁ φλογερός Ἱεροκήρυξ
14) Γιατί δέν νηστεύεις;
15) Μή ὁρκίζεσαι
16) Ἡ δύναμις τοῦ Εὐχελαίου
17) Τὰ Μνημόσυνα ὠφελοῦν
18) Ὁ Γάμος πῶς θά ἐπιτύχῃ
19) Οἱ 52 δαίμονες τῆς χαρτοπαιξίας
20) Ὁ Μοναχισμός καί τά Ρωσικά Μοναστήρια
21) Θαύματα πού εἶδαν τά μάτια μου
22) Ἡ Μόνικα
23) Θαρσεῖτε (Περί θλίψεων)
24) Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος
25) Παρακλητικοὶ Κανόνες εἰς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Βιβλιοπωλεῖον τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Ὁδὸς Κάνιγγος 10 (Α΄ ὄροφος) Ἀθῆναι 106 77,
Τηλ. 210–38.16.206 ΦΑΞ 210–38.28.518

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
4 ΙΟΥΛΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ΄ 6 – 14
Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 1 – 8
Ἦχος πλ. α΄.— Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗΣ

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀγνοοῦν ὅτι οἱ ἁμαρτίες ὁδηγοῦν στὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος. Ἀντίθετα, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τὶς θεωροῦν ἀποδείξεις ὅτι τὸ σῶμα τους εἶναι ὑγιές! Τὴν πλάνη αὐτὴ τὴ διαδίδουν καὶ διάφοροι ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστὸς ὅμως θεωροῦσε τὶς ἁμαρτίες αἰτὶες πολλῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, γι' αὐτὸ καὶ σὲ αὐτούς, ποὺ τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς θεραπεύσει, συγχωροῦσε πρῶτα τὶς ἁμαρτίες τους καὶ μετὰ προχωροῦσε καὶ στὴ θεραπεία τοῦ σώματός τους.

Τὸ θεραπευτικὸ αὐτὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ συνεχίζει ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς λειτουργούς της. Ἔχει τὸ μυστήριο τῆς μετάνοιας καὶ ἐξομολόγησης, μὲ τὸ ὁποῖο θεραπεύει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ μυστήριο τοῦ εὐχελαίου γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ σώματος. Προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν δύο αὐτῶν μυστηρίων εἶναι ἡ ἀκλόνητη πίστη στὸ Χριστὸ ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενοῦντος καὶ ἡ ταπείνωσή του.

Βέβαια, ὑπάρχουν περιπτώσεις, ὅπου οἱ ἀσθένειες τοῦ σώματος δὲν θεραπεύονται, γιατὶ ἔτσι ἀποφασίζει ὁ Θεός, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νὰ συναισθανθεῖ τὴν ἁμαρτωλότητά του καὶ τὴν ἀδυναμία του ἢ νὰ προστατευτεῖ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες ἁμαρτίες, ποὺ θὰ διέπραττε, ἐὰν ἦταν ὑγιής. Σὲ ὅλες, ὅμως, γενικὰ τὶς περιπτώσεις ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ δοξολογεῖ τὸ Θεὸ καὶ νὰ αἰσθάνεται προστατευμένος ἀπὸ τὴν πρόνοιά του.

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὸν παραλυτικὸ τῆς Καπερναοὺμ μὲ δύο φράσεις ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε: «Τέκνον· ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι σου» καὶ «ἐγερθεὶς ἆρον σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου». Ἔγινε τὸ διπλὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀξιοσυμπάθητου παραλυτικοῦ. Καὶ αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ Χριστὸς ἐνδιαφερόταν καὶ γιὰ τὸ σῶμα καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Χρίστου Κυριαζόπουλου,*** *Ph. D. Βυζαντινῆς Ἱστορίας, πρ. Σχολ. Σύμβουλος Φιλολόγων Ἀνατ. Θεσ/κης*

Πρίν κἄν ἀρχίσουμε νά συνειδητοποιοῦμε τί σημαίνει γιά τόν καθένα μας καί γιά τήν πατρίδα μας ἡ οἰκονομική κρίση, στήν ὁποία ἀρχίζουμε νά διολισθαίνουμε καί ποιές οἱ πιθανές μελλοντικές παρενέργειές της στίς ποικίλες πτυχές τοῦ ἐθνικοῦ ἀλλά καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου, βρεθήκαμε αἴφνης ἐνώπιον ἑνός ἄλλου μείζονος προβλήματος. Κάποιες φωνές, μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία, ζητοῦν ἐπιμόνως καί ἐπειγόντως τή μετάφραση τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμένων. Πιστεύουν μᾶλλον πώς, ἄν αὐτό συμβεῖ, θά γεμίσουν οἱ ἱ. ναοί ἀπό κόσμο, καί ἰδιαίτερα ἀπό νέους ἀνθρώπους. Σέ ὧρες πού ἡ ἐθνική σύμπνοια εἶναι ἀναγκαία ὅσο ποτέ, ἀνοίγουν ἕνα ἐσωτερικό μέτωπο ἐντάσεων καί συγκρούσεων. Μήπως ἄραγε προτίθενται νά θέσουν ὅσον οὔπω ἐπί τάπητος καί ἄλλα θέματα ἐνώπιον τῶν ὁποίων τά ζητήματα τά σχετικά μέ τή γλώσσα θά ὠχριοῦν; Γιά τό θέμα τῶν μεταφράσεων θά ἐκθέσουμε ταπεινά ἐλάχιστες σκέψεις…

Εἶναι εὔλογο τέτοιες προτάσεις, ὅταν μάλιστα ἐντέχνως συνοδεύονται ἀπό φλύαρα καί ὑπερφίαλα φραστικά καρυκεύματα καί ὕβρεις σέ βάρος ἐκείνων, πού τολμοῦν νά διαφωνήσουν μαζί τους, –ἀπό ποῦ ἄραγε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἀντλοῦν ὅλη αὐτή τήν ὑπεροψία;– νά βρίσκουν ἀπήχηση σέ πολλούς καλοπροαίρετους πιστούς. Ποιός δέν θά ἤθελε νά κατανοεῖ ὅλα ὅσα ἀκούει στήν ἐκκλησία! Ὅμως εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστό ὅτι ἡ μετάφραση δέν ὁδηγεῖ αὐτομάτως στήν κατανόηση κανενός κειμένου, πολλῷ μᾶλλον κειμένων λειτουργικῶν, μέ βαθύτητα θεολογική καί λεπτές δογματικές διατυπώσεις. Οἱ παλαιότεροι θά θυμοῦνται τίς πολύωρες ἀναλύσεις τῶν λογοτεχνικῶν κειμένων στό σχολεῖο καί οἱ νεώτεροι γνωρίζουν ὅτι στό μάθημα τῆς λογοτεχνίας γυμνασίου καί λυκείου οἱ περισσότερες ἐρωτήσεις τῶν ἐξετάσεων, προφορικῶν καί γραπτῶν, ἐλέγχουν τήν κατανόηση τῶν κειμένων. Κειμένων, φυσικά, γραμμένων στή δημοτική γλώσσα. Οἱ φιλόλογοι μποροῦν νά μᾶς βεβαιώσουν πόσο δυσκολεύονται σήμερα οἱ περισσότεροι μαθητές τῆς Γ΄ Λυκείου στήν κατανόηση ἑνός κάπως δύσκολου δοκιμίου, κι ἄς εἶναι γραμμένο σέ ἀπλούστατη δημοτική. Ἡ ἑρμηνεία καί ἡ κατανόηση τῶν ἁγιογραφικῶν καί λειτουργικῶν κειμένων εἶναι, κατά μείζονα λόγο, πάντοτε ἀναγκαία. Σ' αὐτήν στοχεύουν τά ἑρμηνευτικά βιβλία πού, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ καί ὁλοένα κυκλοφοροῦν καινούργια. Ἀρκεῖ νά τά μελετοῦμε. Σ' αὐτήν ἀποβλέπει καί τό κήρυγμα καί ὁ ἐν γένει ποικιλότροπος διδακτικός λόγος τῆς Ἐκκλησίας.

Τά Εὐαγγέλια εἶναι γραμμένα σέ πολύ ἁπλά ἀρχαῖα ἑλληνικά. Ὅταν στή θεία λειτουργία διαβάζονται χωρίς κανένα λάθος καί εὐκρινῶς, πιστεύουμε πώς εἶναι ἀπολύτως κατανοητά ἀπό ὅλους. Ἡ ἑλληνιστική κοινή, τῆς ὁποίας, ὡς γνωστόν, ἡ Καινή Διαθήκη ἀποτελεῖ τήν ἀπλούστερη μορφή, ἀγαπήθηκε καί μιλήθηκε μέσα σέ λιγότερα ἀπό σαράντα χρόνια ἀπό τόν θάνατο τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου –ἔργο βέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἐπισημαίνει ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΩΦΕΛΗΘΗ ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΥΔΟΛΩΣ

«Νά μᾶς ἀφήσει ἥσυχους τό Ἑλληνικόν Κράτος νά συνεχίσουμε τήν πορείαν μας»

Ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος μέ ἀφορμήν τάς συνεχεῖς ἐπιδέσεις τοῦ Κράτους καί τῶν πολιτικῶν ἐκπροσώπων του ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ σκοπόν τόν ἀπογαλακτισμόν του ἀπό Αὐτήν προέβη εἰς γραπτήν δήλωσιν, διά τῆς ὁποίας ἐπισημαίνει ὅτι εἶναι προτιμότερος ὁ χωρισμός Κράτους–Ἐκκλησίας. «Παρακαλῶ νά μᾶς ἀφήσει ἥσυχους, τό Ἑλληνικό Κράτος, κι ἐμᾶς ὡς Χριστιανούς, νά συνεχίσουμε τή δική μας πορεία» ὑπογραμμίζει ὁ Μητροπολίτης. Ὁλόκληρος ἡ δήλωσίς του ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἀνοίγουν κατὰ καιροὺς παρόμοιες συζητήσεις γιὰ θέματα, ποὺ ἢ προτείνουν ἢ ἐπιβάλλουν, τάχα ἤ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, τάχα κάποιες Ἀνεξάρτητες Ἀρχές, τάχα ὁ Συνήγορος τοῦ πολίτη.

Περὶ ὅλων αὐτῶν καὶ ὅσων ἐνδεχομένως αὔριο "μᾶς προκύψουν", νομίζω ὅτι ὀφείλουμε νὰ θυμίσουμε καὶ νὰ ξεκαθαρίσουμε τὰ ἑξῆς:

Τὸ Κράτος μας ὅταν συστάθηκε καὶ θέλησε νὰ ὀργανωθεῖ, προκειμένου νὰ μετατρέψει τοὺς ἐπαναστατημένους ραγιάδες σὲ Ἕλληνες πολίτες, πῆρε τὰ ἱερά μας σύμβολα, πῆρε τὸ ἱεροτελεστικὸ τῆς Ἐκκλησίας μας, πῆρε τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία μας καὶ ὅλα αὐτά, τὰ ἔπλεξε μὲ τὴν καθημερινότητα τῆς Διοικήσεώς του καὶ μὲ τὴν ἐπισημότητα τοῦ Πρωτοκόλλου του, μὲ στόχο "τὸ στήσιμο" τῆς ὑπολήψεως τῶν Θεσμῶν του.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς πραξικοπηματικῆς "ἱδρύσεώς της" πλήρωνε τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος καὶ τὸ πληρώνει μέχρι σήμερα.

Τὸ "σήκωσε" στὶς πλάτες της καὶ τὸ σηκώνει μέχρι σήμερα. Ἡ Ἐκκλησία, μποροῦμε τώρα νὰ τὸ βεβαιώσουμε, ἐλάχιστα ὠφελήθηκε, μά, τὸ Κράτος μας διόλου δὲν βλάφτηκε.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἦρθε ὁ καιρός, νὰ ἐπανεξεταστοῦν οἱ περιχωρήσεις καὶ νὰ ἀποκατασταθοῦν οἱ θεσμοὶ στοὺς ρόλους τους καὶ στὶς τροχιές τους. Ἀλλά, νὰ δοκιμασθοῦν καὶ οἱ ἀντοχές τους.

Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, φαντάζεται ὅτι μπορεῖ νὰ συνεχίσει τὴν πορεία του ἄχρωμο πνευματικά, ἀνερμάτιστο παραδοσιακά, χωρὶς σύμβολα, χωρὶς διαχρονικὲς ἀξίες καὶ προσανατολισμό, χωρὶς πίστη σὲ ἐσχατολογικὲς ἐμπειρίες.

Τὸ Κρά